

piccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ร้านรุ่ม

บริการกาแฟและรับจ้างสารพัด

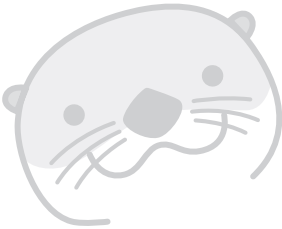
雨夜の星たち

เทวจิ ฮารุนะ

เขียน

อภิวัฒน์ พวงโรสง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ไม่รู้ทำไม แต่ประโยคนี้ทำให้ฉันนึกถึงศิริชมะ

ไม่ใช่เพราะเขาคือคนที่ให้ฉันยืมหนังสือ

หรือเพราะหากบอกว่านี่คือสิ่งที่ศิริชมะเขียนฉันก็รู้สึกว่ามันคงเชื่อโดยไม่สงสัย

- เทวจิ ฮารุนะ

คำนำสำนักพิมพ์

“การเว้นระยะห่างทางสังคม” เป็นวลีที่ไม่ว่าใครที่เคยได้ใช้ชีวิตผ่านพ้นช่วงปี 2020 ล้วนคุ้นเคย ในช่วงที่โคโรนาไวรัสแพร่กระจายไปทั่วโลก ผู้คนต่างหวาดกลัวกับการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น ด้วยว่าโรคดังกล่าวเป็นโรคติดต่อทางระบบทางเดินหายใจ ทำให้การไม่ใกล้ชิด การสวมหน้ากากอนามัยหรือผ้าปิดปาก และการล้างมือถือเป็นพฤติกรรมขั้นพื้นฐานของคนทั่วโลก จนเกิดการเปลี่ยนแปลงในการใช้ชีวิตของผู้คนขนานใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นทำงานจากที่บ้าน การเรียนออนไลน์ และการกักตัวเมื่อสัมผัสผู้ติดเชื้อ และส่งผลให้คนจำนวนไม่น้อยมีปัญหาในการเข้าสังคมไปโดยปริยาย

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องอยู่ในช่วงปี 2020 ปีที่มีการเว้นระยะห่างทางสังคม แต่บางคนก็ถือโอกาส “เว้นระยะห่างทางความสัมพันธ์” กับผู้อื่นไปพร้อมกันด้วย เหมือนมิสึบะจัง ตัวเอกของเรื่องนี้ที่เป็นคนที่ไม่อาจใช้ชีวิตในสังคมได้เหมือนคนปกติ เธอถูกคนส่วนใหญ่มองว่า “แปลก” ไม่เว้นกระทั่งแม่ของตัวเอง เพราะเธอไม่อาจมีความรู้สึกร่วมไปกับผู้อื่นได้ และถูกสังคมตราหน้าอยู่เสมอว่าเธอไม่มีสัมพันธภาพ หากแต่การไม่อาจรู้สึกอย่างเข้มข้นไปพร้อมกับคนอื่นได้คือเรื่องที่ย่อยยานั้นหรือ และคนที่ไม่อาจมีความรู้สึกร่วมกับผู้อื่นได้นั้นถือเป็นโรคที่ไม่ต้องแบกรับความรู้สึกของคนอื่นจริง ๆ หรือแค่โรคภัยที่บังเอิญเป็นคนประาะบางมากจนต้องกั้นความรู้สึกของตัวเองไว้กันแน่

การไม่เห็นอกเห็นใจผู้อื่นก็คล้ายการหีบร้อนออกมาจากกันความรู้สึกของตัวเองเอาไว้ หากแต่มีความจริงที่ว่า...ไม่มีร่มคันไหนที่กันสายฝนได้ตลอดกาล

ທດສະວິທະຍາ

มิถุนายน ปี 2020

ฉันมักเหม่ออยู่ตลอดเวลา อย่างเวลาไม่มีใครพูดเรื่องสำคัญ
อยู่ตรงหน้า หรือเวลาที่กำลังจะเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิต
ยังคิดว่ามันเป็นช่วงเวลาสำคัญเท่าไร ฉันก็ยิ่งเหม่อมองไปทางอื่น
เท่านั้น

ใช้ว่าจะมีอะไรสลักสำคัญอยู่ตรงหน้าเสียเมื่อไร วิชาพีชที่ออก
ออกมาจากช่องว่างบนถนนลาดยาง ภาพที่ถูกแขวนประดับผนังร้าน
กาแฟ สิ่งทีซิดเขียนลงไปบนแผงกันถนน ภาษาอังกฤษไม่ทราบ
ความหมายบนเสื้อยืดของคนแปลกหน้า ใช้ว่าจะน่าสนใจเสียเมื่อไร
แต่พอรู้ตัวอีกทีฉันก็กำลังเขม่นมอมมัน

ฉันพยายามคิดว่าการที่ใครสักคนเอาแต่สนใจสิ่งไร้สาระนั้นไม่ใช่
นิสัยที่ไม่ดี แต่เป็นเพียงนิสัยพื้นฐานของคนคนนั้น หากเป็นไปได้
ฉันก็อยากให้คนอื่นยอมรับว่ามันเป็นสิ่งปกติของฉันเหมือนกัน คงไม่มี
อะไรจะสบายไปกว่าการได้อธิบายว่ามันคือ “สิ่งพื้นฐานของฉันนะ”

เหมือนเวลาอธิบายว่าตนเป็นคนขี้หนาวหรือมีความดันโลหิตต่ำ

โลกเรามีสิ่งที่มองไม่เห็นอยู่มากมาย แต่ก็ยังมีนามเรียกขานและคำนิยามว่ามัน “มีอยู่จริง” เช่น อากาศ สามัญสำนึก ซึ่งเป็นสิ่งที่เข้าใจกันได้โดยไม่ต้องกล่าว แต่ว่าฉันไม่ถนัดเรื่องสิ่งที่มองไม่เห็นเลย

“มิจจัง ได้ยินหรือเปล่า มิจจัง” ฉันถูกเขย่าให้ลนจนได้สติหันมองอีกฝ่าย เธอกลับมาจากห้องจ่ายยาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ตอนนี้กำลังนั่งห่อตัวอยู่ตรงที่นั่งข้างคนขับ มีน้ำสองหยดติดอยู่บนเลนส์แว่นสายตายาวที่เธอสวมอยู่เป็นประจำ

ใช่แล้ว ผน แล้วฉันก็นึกออกว่าฝนตกลงมาระหว่างที่ฉันกำลังรอกอยู่ในรถ อุตส่าห์คิดว่าจะกางร่มไปรับเธอถึงห้องจ่ายยา แต่ฉันกลับเอาแต่เหม่อมองเม็ดฝนที่ตกกระทบกระจกหน้ารถจนลืมไป

“ขอโทษค่ะ อุตส่าห์ตั้งใจจะไปรับแท้ๆ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ แค่สองสามเมตรเอง”

ผ่านมาประมาณสองเดือนหลังจากฉันมารับมาส่งเธออาทิตย์ละครั้งที่โรงพยาบาล แต่ช่วงสองเดือนที่ผ่านมาเธอกลับพูดคำว่า “ไม่เป็นไร” นับครั้งไม่ถ้วน แม้จะมาช้ากว่าเวลานัดไปหลายนาที เธอก็จะบอกว่า “ไม่เป็นไร มิจจัง” ตอนเธอส่งกระเป๋าให้พร้อมบอกว่า “ถือให้หน่อยสิ” แล้วฉันดันทำตก เธอก็บอกว่า “ไม่เป็นไร มิจจัง” โรงพยาบาลเอกชนที่คุณเช็ตสี่โกะรักษาตัวตั้งอยู่ย่านชานเมือง ทว่าเป็นที่เลื่องลือกันถึงฝีมือการรักษาที่เหนือชั้น โรงพยาบาลแห่งนี้อยู่ห่างจากสถานีรถไฟ ทำให้การเดินทางไปกลับด้วยรถไฟหรือรถประจำทางทำได้ยาก

“มีสี่ปะคะ”

ตอนที่พบกันครั้งแรก ฉันแนะนำตัวด้วยนามสกุล ระมัดระวัง
เท่าที่ทำได้ไม่ให้ใครรู้ชื่อจริง

“ฉันก็เรียกว่ามีจิ้งจิงนะ”

“เธอเป็นเด็กผู้หญิง ฉันเลยอยากเรียกด้วยชื่อน่ารัก ๆ นะ”
ทาจิมา เซ็ตสึโกะ พูด ถึงเธอจะอยู่ในวัยแปดสิบและป่วยจนต้อง
เข้าโรงพยาบาล แต่เธออาจมีสติว่าฉันที่อายุเพียงยี่สิบหกก็ได้

“ฉันเป็นคนประเมินสถานการณ์ไม่เป็นค่ะ”

ฉันอธิบายทันทีหลังแนะนำตัว ฉันพยายามบอกให้อีกฝ่าย
ทราบตั้งแต่เริ่ม “งาน” ครั้งแรกเสมอ

“โดยพื้นฐานแล้วฉันจะทำเพียงเรื่องที่คุณบอกให้ ทำ และ
จะพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะไม่ทำเรื่องที่คุณบอกว่า *อย่า*
แต่ฉันจะไม่ประเมินสถานการณ์ คาดเดา และทำสิ่งที่คุณคิดอยาก
ให้ทำ ฉันจะไม่เคลือบไหวโดยยึดกฎคลุมเครือที่ว่า *คนปกติทำกัน*
ฉะนั้นคุณเองก็ไม่จำเป็นต้องเกรงใจและคิดว่า *ก็อยากให้เธอทำ*
อยู่หรอก แต่มันออกจะเกินไปหน่อย ฉันทำเพราะได้รับเงินค่าจ้าง
และจะปฏิเสธหากทำไม่ได้ ฉันไม่ได้ปฏิเสธโดยใช้อารมณว่าเกลียดคุณ
แต่จะปฏิเสธในกรณีที่ฟังความต้องการของคุณแล้วตัดสินใจว่าฉัน
ทำไม่ได้ค่ะ”

เมื่อได้ฟัง คุณเซ็ตสึโกะก็เบิกตาโตอยู่ครู่หนึ่งแล้วหัวเราะ
“เธอนี้ตลกจัง” เพราะมีคนที่มีกโกรธหัวฟัดหัวเหวียงเมื่อได้ฟังคำ
อธิบายนั้นในคราวแรกอยู่ด้วย จึงเรียกได้ว่าการเริ่ม “งาน” ของฉัน
กับคุณเซ็ตสึโกะเป็นไปอย่างราบรื่น

ไปส่งที่โรงพยาบาลและส่งกลับบ้านอย่างปลอดภัย นั่นคือสิ่งที่
ฉันได้รับมอบหมาย

การปล่อยให้เธอเปียกฝนเหมือนเมื่อครู่อยู่นอกกรอบ “อย่างปลอดภัย” โดยสิ้นเชิง ฉันคิดแล้วหยิกท้องแขนตัวเองอย่างแรง

คุณเซตลีโกะใช้ผ้าเช็ดหน้าแต่งขอบลูกไม้เช็ดผมกับแว่นสายตายาว เธอยกมือขึ้นจับผ้าปิดปาก เอียงคอปลั่งเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนหยิบผืนใหม่จากกระเป๋าถือปักลูกปัดออกมาเปลี่ยน

“ของมิจจังทำมือหรือ”

เธอมองผ้าปิดปากที่ฉันสวมอยู่

“ค่ะ”

“มิจจังมีฝีมือดีนะ”

“เปล่าค่ะ ฉันไม่ได้เป็นคนทำ”

“อะ ฉันให้” ริรุกะว่าพลางมอบผ้าปิดปากทำมือลายทางสีขาวยกสลับแดงมีสายคล้องอย่างสีฟ้า เหมือนมาสกอตคูดะโอเรทาโร¹ ไม่มีผิด ถึงจะคิดว่าชุดขาดแต่ฉันก็ไม่รังเกียจ หากสวมไปแล้วฉันก็มองไม่เห็นตัวเองอยู่ดีตราบไตที่ไม่ส่องกระจก

“ช่วงนี้ฝนตกเป็นบ้าเป็นหลังเลยนะเออ มิจจัง”

“ก็เดือนมิถุนายนนี่คะ”

ที่ปิดน้ำฝนกวาดหยาดฝนออกจากกระจกหน้า ฉันตระหนักได้ว่ายางปิดน้ำฝนคงจะเก่า มันจึงขยับได้ไม่เป็นธรรมชาติ อีกไม่นานคงต้องเปลี่ยนใหม่ ฉันต้องบอกคริสซิเมะไว้

หลังจากตรวจสอบจนแน่ใจว่าคุณเซตลีโกะคาดเข็มขัดนิรภัยแล้วฉันก็ออกรถ ฉันชอบขับรถ ความเครียดเขม็งที่เกี่ยวข้องถึง

¹ตัวมาสคอตประจำบริษัทคูดะโอเร จำกัด (มหาชน) มีลักษณะเป็นตุ๊กตาผู้ชายสวมแว่นตากรอบกลม สวมหมวกทรงแหลมสูงและชุดลายทางสีขาวยกสลับแดงและตัดขอบด้วยสีน้ำเงิน

ความตายทำให้ฉันต้องมีสมาธิ

คุณเซตีสีโกะร้องเพลง เริ่มด้วยเพลงที่แม่มาจับด้วยร่มลายวงแหวน แล้วเปลี่ยนเป็นเพลงหมီးถือปลา ก่อนตบท้ายด้วยเพลงประกอบภาพยนตร์ ซิงกิ้งอินเดอะเรน ดูเหมือนเธอจะไม่รู้เนื้อร้องภาษาอังกฤษเลยฮัมทำนองไว้ความหมายแทน

ใครกันนะที่เคยบอกว่า “เกลียดละครเพลง” ฉันลืมสนิท แต่อาจเป็นแม่ก็ได้ แม่เป็นคนที่ต้องบ่นไปเสียทุกอย่าง

จริงด้วย ต้องเป็นแม่แน่ “อยู่ดี ๆ ก็ร้องก็เต้นขึ้นมาซะใหม่ล่ะ” แม่กล่าวอย่างหัวเสีย จริงอยู่ว่าฉันเองก็เคยเห็นด้วย แต่พอได้พบกับคุณเซตีสีโกะ ฉันก็เปลี่ยนความคิด

มีมนุษย์ที่ขับร้องทำนองเพลงขึ้นมาจับพลันอยู่จริง ๆ และหากเธอไม่ปวดเข้าปวดแหวคกงระโดดโลดเต้นไปด้วยแน่

“วันนี้จะแหวะที่ไหนมัยคะ ซูเปอร์มาร์เก็ต ธนาкар”

ที่ฉันอุตส่าห์เป็นฝ่ายถามเพราะเมื่อคราวก่อนเธอโผล่ขึ้นก่อนถึงหน้าที่ทำการไปรษณีย์เพียงไม่กี่เมตรว่า “อ๊ะ จะจะไป ฉันต้องซื้อแสตมป์นี่นา มิจจ้งช่วยแหวะหน่อยได้มัยจ๊ะ” ตอนเธอพูดถึงคำว่า “แหวะ” ก็เลยที่ทำการไปรษณีย์ไปเสียแล้ว

“ไม่แหวะก็ได้จ๊ะ ขอบคุณมาก”

“เมื่อก่อน ลูกสาวฉันเคยพาไปซื้อของช่วงสุดสัปดาห์นะ” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงคล้ายขับขานทำนองเพลง ลูกสาวของเธออาศัยอยู่กับสามีและลูกชายที่เมืองโกเบ ดูเหมือนตอนนี้ยัง “กลั่นใจ” ที่จะไม่มาเยี่ยมผู้เป็นแม่อยู่

“ที่นั่นเรียกว่าอะไรนะ คอสโกใช้มัยนะ ตอนที่ลูกพาไปครั้งแรก มันสุขยอดมากจนฉันตกใจเขี้ยวละ”

“สุดยอดขนาดนั้นเลยหรอคะ”

“อืม ไม่ว่าจะเป็ฯชนมบั้งหรือข้าวของอย่างอื่นก็ล้วนใหญ่ขนาดนี้เลยละ”

คุณเซ็ตลีโกะกางมือออกกว้าง ฉับตกใจ ใหญ่ขนาดนั้นเชียวหรือ แล้วตัดสินใจรับฟังต่อในฐานะเรื่องที่ตั้งขึ้นมาครั้งหนึ่ง

“รถเข็นที่ใช้ใส่สินค้าเองก็ใหญ่ ใหญ่ขนาดนี้เลย ทางเดินก็กว้างมาก”

“กว้างมากเลยหรอคะ”

“เหมือนอเมริกาไม่มีผิด อ๊ะ แต่ฉันเองก็ไม่เคยไปหรอคะ” เธอว่าแล้วหัวเราะอยู่คนเดียว ฉันไม่เคยหัวเราะร่วมกับเธอ ไม่เกี่ยวอะไรกับงาน ที่ทำอยู่ในปัจจุบัน เพราะฉันจะไม่หัวเราะกับเรื่องที่ฉันคิดว่าไม่ตกลงมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

บ้านของคุณเซ็ตลีโกะตั้งอยู่กลางทางลาดที่เมือยิ่งสูงขึ้นนิवासถานที่เรียงรายอยู่ตามข้างทางก็ยิ่งหลังใหญ่ แถมยังยิ่งเก่าและยิ่งดูดี บ้านของเธออยู่ช่วงตอนกลางของภูเขาพอดี

เมืองที่ฉันเกิดและเติบโตเองก็เหมือนกัน ที่นั่นมีชื่อว่าย่านที่อยู่อาศัยยูริกะโอะกะ

บ้านของฉันอยู่ข้างสวนสาธารณะที่ตั้งอยู่บนยอดเนิน แม่ภูมิใจกับสวนสวนตัวที่กว้างเท่าสวนสาธารณะมาก และยังภูมิใจในตัวบ้านที่ “ไม่ยอมให้ลูกบิดประตูต่างกันแม้แต่อันเดียว แถมยังเลือกสรรผ้ามา่านอย่างละเอียด ไม่ยอมให้ยาวต่างกันสักมิลลิเมตร”

กรรมสิทธิ์ที่ดินและบ้านเป็นของพ่อ แต่นั่นก็ไม่ใช่ปัญหาใหญ่สำหรับแม่ ลั้จธรรมเดียวกันกับ ของของแกก็คือของของฉัน นั่นละ ลูกสาวสองคนของแม่เองก็ไม่ใช่มนุษย์ แต่เป็นทรัพย์สินเหมือนกัน

ฉันจอตกรหน้าประตูรั้วหน้าบ้านของคุณเซตตีโกะแล้วตรวจสอบ
กำหนดการครวหน้า

“ถ้าอย่างนั้น อีกสองสัปดาห์ฉันจะมารับตอนสิบโมงเช้าวันอังคาร
นะคะ”

“จ๊ะ รกวนด้วยนะจ๊ะ”

ฉันให้เธอเซ็นชื่อในรายงานเพื่อเป็นการยืนยันว่าฉันมารับเธอ
ถึงบ้านได้ตรงเวลา พาไปโรงพยาบาลและรอจนเธอรับยาจากห้อง
จ่ายยาแล้วกลับมาส่งถึงบ้านอย่างปลอดภัย

ดูเหมือน “งาน” ที่ฉันทำอยู่ ลูกสาวของคุณเซตตีโกะจะเป็น
คนจ่ายค่าจ้าง

เพราะบัญชีธนาคารที่รับเงินค่าจ้างไม่ใช่ของฉันแต่เป็นของ
ศิริชิมะ ฮิราคุ ผู้ว่าจ้างฉันอีกที ฉันจึงไม่รู้ว่าลูกสาวของคุณเซตตีโกะ
จ่ายค่า “ให้ฉันพาคุณเซตตีโกะไปโรงพยาบาลแทน” เดือนละเท่าไร
ไม่มีฐานค่าจ้างที่แน่นอน แต่จะเป็นการปรึกษากันระหว่างศิริชิมะ
กับผู้ว่าจ้าง

โถงทางเข้าบ้านทาจิจะมีรูปปั้นสุนัขวางไว้ ฉันไม่รู้ว่าเป็นสุนัข
พันธุ์ไหน มันหูลู่ ลิ่นห้อย เพราะมีสีเหมือนแบ่งตัวเหลือง ฉันเลย
แอบเรียกมันในใจว่า “ขนมปังแบ่งตัวเหลือง” ฉันจำไม่ได้แล้วว่าทำไม
ถึงเรียกว่า “ขนมปัง” ตอนนั้นฉันอาจหิวใจแทบขาดหรืออาจเพราะมัน
ฟังดูรื่นหูก็ได้

“เมื่อก่อนฉันเคยเลี้ยงหมาที่หน้าตาเหมือนเจ้านี้ไม่มีผิด”

คุณเซตตีโกะมองตามสายตาฉันแล้วเริ่มเล่าเรื่องสุนัขที่เคยเลี้ยง
มันเป็นเด็กดี เชื่องกับคน หลังจากได้ฟังเรื่องเล่าที่มันร้องด้วยน้ำเสียง
เศร้าสร้อยอยู่ข้างหมอนของสามีคุณเซตตีโกะซึ่งป่วยตายไปเมื่อสิบปี

ก่อนจบฉันก็ลงจากรถ อ้อมไปเปิดประตูฝั่งที่นั่งข้างคนขับ ทางร่วมให้
คุณเซตตีโกะ แล้วรอเธอลงจากรถ ฝนเริ่มซาแล้ว

“ไว้เจอกันใหม่นะจ๊ะ”

“คะ สิบโมงเช้า วันอังคาร สองสัปดาห์หน้า”

ก่อนที่ร่างเล็กของหญิงชราจะหายเข้าไปในบ้าน ฉันส่งเสียงเรียก
“มีอะไรหรือจ๊ะ” คุณเซตตีโกะเอียงคอกงน

“สุนัขชื่ออะไรหรือคะ”

“ริชาร์ดจ๊ะ”

“ไม่คิดจะเลี้ยงสุนัขแล้วหรือคะ”

“นั่นสินะ มันก็น่ารักอยู่หรอก แต่การพาไปเดินเล่นกับการดูแล
ก็เหนื่อยเอาการ มิฉะนั้นรับดูแลหมาหรือเปล่าจ๊ะ” เธอถาม ฉันจึง
ส่ายหน้า

“ไม่มีบริการดูแลคะ แต่ฉันเคยดูแลแมวเป็นบริการระหว่าง
ที่ลูกค้าเข้าโรงพยาบาลนะคะ”

“แมวก็น่ารักนะ”

คุณเซตตีโกะกล่าวลาแล้วปิดประตู ก่อนขึ้นรถฉันลูบหัวสุนัข
ที่ประดับโถงทางเข้าโดยอัตโนมัติ “ริชาร์ดเธอ” ฉันพึมพำอยู่คนเดียว
แน่นอนว่ามันไม่ใช่เจ้า “ขนมปังแบ่งถ้วยเหลือง”

ริชาร์ดขนมปังแบ่งถ้วยเหลือง นับจากนี้จะเรียกมันแบบนี้แล้วกัน

ฉันนำรถเข้าจอดในลานจอดที่มีคำว่า *ศิริชิมะ* เขียนด้วยสีขาว
บนหมอนคอนกรีตก้อนลื้อ

ทุกคนแถวนี้เรียกที่นี่ว่า “ที่จอดรถรายเดือน” ทว่ามันเป็นเพียง
ลานว่างที่มีหมอนก้อนลื้อกับเชือกที่ขึงไว้พอเป็นพิธีเท่านั้น

ที่นี้จอดรถได้เพียงสามคัน ช่องจอดรถของ *คิริชิมะ* ถูกขนาบข้างด้วยช่องจอดรถของ *ร้านตัดผมสี่รูตะ* และ *ร้านซักรีดทานากะ* พอฝนตก พื้นจะเปลี่ยนเป็นหล่มโคลน ทำให้รองเท้าสกปรกจนพูดไม่ออก แต่ฉันได้ยินมาว่าค่าบริการรายเดือนถูกกว่าลานจอดพื้นคอนกรีตบนถนนเส้นเดียวกันอยู่มากโข

หนึ่งในข้อเสียคือ ใครก็เข้าออกได้อย่างอิสระ ก่อนหน้านี้ก็มีแมวนอนกลางวันอยู่บนกระโปรงรถ ตอนที่รถฝุ่นเกาะจนสกปรกกระจกหน้าก็ถูกเขียนว่า “เดียวจะล้าง” และชวนให้หัวเสียอยู่นิดหน่อย เพราะฉันเองก็รู้สึกเหมือนถูกรัง

ใช้เวลาเดินประมาณสิบนาทีจากลานจอดรถจะพบป้ายร้านกาแฟที่ *คิริชิมะ* เป็นเจ้าของ ร้านไร้ชื่อที่มีเพียงภาพร่มวาดเอาไว้ ทุกครั้งที่มองเห็นภาพร่มที่เอียงเล็กน้อยนั้นฉันจะนึกถึงโลโก้ของเสื้อเชิ้ตโปโลที่พ่อเคยสวม ฉันไม่รู้ว่าพ่อเลือกเสื้อตัวนั้นเองหรือเพียงสวมมันเพราะแม่ซื้อให้ เราไม่ได้สนิทกันถึงขนาดที่จะพูดคุยเรื่องรสนิยมด้านแฟชั่นกันได้ แต่ฉันคิดว่าเหตุผลน่าจะเป็นอย่างหลังเสียมากกว่า เมื่ออยู่บ้านพ่อจะทำตามแม่สั่งทุกอย่าง ไม่สิ เรียกว่าเป็นมนุษย์ที่ไม่มีความคิดเป็นของตัวเองจะเหมาะกว่า

ฉันเคยคิดว่ามันคงไม่สะดวกหากไม่มีชื่อร้าน แต่บรรดาลูกค้าที่มาดื่มกาแฟ (โดยมากแล้วจะเป็นคนชราในเมือง) เรียกกันสั้น ๆ ว่า *ร้านร่ม* พวกเขาเรียกกันว่า *ร้านร่ม* เรียก *คิริชิมะ* ว่า *ฮิราคุจังร้านร่ม* เรียกฉันว่า *เด็กสาวร้านร่ม* พวกเขาไม่เรียกชื่อฉัน แต่เรียกชื่อต้นของ *คิริชิมะ* และลงท้ายด้วย *จัง* เพื่อแสดงความสนิทสนมเพราะรู้จักกันมานานแล้ว แต่เดิมพ่อของเขาเป็นคนเริ่มกิจการ ลูกค้าที่รู้จัก *คิริชิมะ* ตั้งแต่เกิดก็มีไม่น้อย

วันนี้วันอังคาร ร้านหยุด ไร้แสงใดลอดออกมาจากร้าน ฉันหย่อนกุญแจรถใส่กล่องรับจดหมายแบบล็อกกุญแจ คิโดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนหย่อนรายงานที่คุณเซตลีโกะเซ็นชื่อเรียบร้อยลงไปด้วย แล้วเดินขึ้นบันไดที่อยู่นอกอาคาร ด้านในอาคารมีบันไดที่เชื่อมกับชั้นหนึ่ง ซึ่งเป็นร้านกาแฟอยู่ แต่ฉันไม่เคยใช้บันไดนั้นเลยแม้แต่ครั้งเดียว

ชั้นสองของร้านร่วม คือห้องเช่าซึ่งเป็นที่อยู่ปัจจุบันของฉัน ทำให้สำหรับฉันแล้วคิริชิมะเป็นทั้งผู้ว่าจ้างและเจ้าของบ้าน ฉันรู้จักเขาในฐานะเจ้าของบ้านก่อนที่จะกลายเป็นผู้ว่าจ้าง

สิ่งแรกที่ฉันทำเมื่อเข้าไปในห้องคือการควักกระเป๋าสตางค์ และสมาร์ตโฟนที่ยัดใส่กระเป๋าหลังของกางเกงผ้าเดนิมออกมาวางบนเก้าอี้

ฉันมีโทรศัพท์แต่ไม่มีชั้นวางของ ฉันมีเก้าอี้แต่ไม่มีโต๊ะ ฉันมีแก้วน้ำแต่ไม่มีจานชามหรือตะเกียบ ห้องที่มีบางสิ่งขาดหายกลับพอดีพอดีสำหรับฉันในตอนนี้ มันคือการขาดหายอย่างเหมาะสมจะพอดี

ห้องน้ำสำเร็จรูปเองก็พอดีพอดีน่าพอใจ มีเตาแก๊สหนึ่งหัว อ่างล้างจานเรียบ ๆ หนึ่งหลุม แต่ฉันไม่ได้ชอบทำอาหารอยู่แล้ว ฉะนั้นจะมีหรือไม่มีก็ไม่ต่างกัน

เมื่อแหงนหน้าบนอนบนเสื่อทาทามิกิก็เห็นเพดานทั้งสี่มุมซึ่งสีแตกต่างจากจุดอื่นจากร่องรอยของเพปกาวติดกระดาษ ผู้เช่าคนเก่าคงเคยติดโปสเตอร์ไว้ตรงนั้น

จะเป็นโปสเตอร์แบบไหนกันนะ ศิลปินคนโปรดหรือนักกีฬาที่ไฝฝั้น ฉันได้ยินมาว่าผู้เช่าคนก่อนเป็นหญิงวัยเจ็ดสิบปีที่โปรดปรานการดูหนัง อาจเป็นโปสเตอร์ภาพยนตร์ก็ได้ ตอนนี้เธอคนนั้นย้าย

นอกจากที่นี้ไปสถานสงเคราะห์ของเมืองที่ลูกสาวอาศัยอยู่

เธอจะเอาไปสเตอร์ไปด้วยหรือเปล่านะ สถานสงเคราะห์จะยอมให้เธอติดมันที่เพดานหรือเปล่า ก่อนนอนทุกคืนตอนนี้ เธอยังแหยงมองมันอย่างหลงใหลอยู่ไหม หรือมันกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันไปแล้ว ฉันเอื้อมมือออกไป รู้อยู่แก่ใจว่าไปไม่ถึง เอื้อมมือออกไปสู่สิ่งที่ "ไฝฝัน" ของใครคนหนึ่งซึ่งฉันไม่รู้จักหน้าค่าตา

ฉันหยิบขวดวิสกี้ออกมาจากช่องเก็บของใต้อ่างล้างจาน เทเหล้าลงไปครึ่งแก้ว ยกขึ้นมาในระดับสายตา มองเลยผ่านไปนอกหน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้ กักขังทิวทัศน์บิดเบี้ยวในแก้วทรงกระบอก จากนั้นกระดกดื่มลงคอพร้อมกลืนสายฝน

อีกฟากหนึ่งของสถานีรถไฟมีการพัฒนาพื้นที่ด้วยการสร้างแมนชั่นเรียงกันเป็นแถว สร้างซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่และขยายถนน แต่เขตพื้นที่ที่ฉันอยู่มีแต่อาคารเก่าหลังเล็ก จากหน้าต่างมองเห็นป้ายร้านเครื่องนอนโคโคไตร กับหลังคาอพาร์ทเมนต์หลังยาวที่กระเบื้องถูกได้ผุพังพัดพาไปเมื่อปีก่อนและยังปล่อยให้ชำรุดไว้โดยไม่ซ่อมแซม

อาคารโรงพยาบาลมาเอะจิมะตระหง่านสูงเบื้องหน้าเมืองเก่า โรงพยาบาลแห่งนี้มีอุปกรณ์การแพทย์ทันสมัยเพียบพร้อม มีกระทั่งศัลยแพทย์หัวใจที่โด่งดังและเคยออกรายการสารคดี ภายในอาคารสะอาด มีร้านกาแฟและร้านสะดวกซื้อ คนแถวนี้จึงไปโรงพยาบาลนั้นกันทุกคน

วิสกี้กักกระเพาะว่างเปล่าจนผ่าวร้อน ฉันไม่ใช่คนคอแข็งอีกไม่นานคงเริ่มเวียนศีรษะและสายตาพร่าเลือน เมื่อมันเมา สิ่ง que เห็นและได้ยินตอนกลางวันก็ลอยห่างไปไกล กลิ่นของโรงพยาบาลหยาดฝนที่ติดบนเลนส์แว่นของคุณเซตสึโกะ ห้างคอสโกก็คืออเมริกา

ริชาร์ดขนมบั้งแบ็งถั่วเหลือง ฉันหลับตาลงช้า ๆ

ดูเหมือนฉันจะเผลอหลับไป ฉันเอื้อมมือออกไปหาสมาร์ทโฟน ที่สั้นอยู่บนเสื่อทาทามิ นิ้วหน้ามองสายเรียกเข้าจาก “ศิริชิมะ” ก่อนแตะไอคอนเพื่อรับสาย ตอนแรกตั้งใจว่าหากเป็นสายเรียกเข้าจากแม่คงเมินเสีย

“สวัสดี”

เสียงอีกฝ่ายถามต่อมาอย่างเอือมระอาว่านอนอยู่หรือ

“อืม”

“ดื่มเหล้าหรือ”

“อืม”

“ไม่ได้เรื่องเลย”

“ฉันว่าฉันก็ไม่ได้เรื่องมาตลอดนั่นล่ะ”

“นั่นสินะ” อีกฝ่ายหัวเราะด้วยเสียงห่มด้า ขณะเดียวกันก็ได้ยินเสียงดั่งตุงตุงมาจากทางบันได ดูเหมือนเขาจะเข้าร้านทั้งที่เป็นวันหยุด

ฉันเติมวิสกี้ใส่แก้วโดยที่ยังแนบสมาร์ทโฟนไว้กับหู ฉันซื้อวิสกี้ขวดนี้มาเพราะมันลดราคาที่ร้านเหล้าซึ่งขึ้นป้ายว่า ‘เหล้า ข้าว ถูกสุด!’ แต่เชื่อว่าจะเลิกรสเสียเมื่อไร มันมีกลิ่นคล้ายแอลกอฮอล์ฆ่าเชื้อ แต่ถูกก็พอแล้ว จะไวน์หรือเหล้าญี่ปุ่นก็ไม่สำคัญ

“มิลีปะจัง” เสียงแหลมสูงดังขึ้น ฉันดึงสมาร์ทโฟนออกจากหู โดยอัตโนมัติ

“มิลีปะจัง ได้ยินหรือเปล่า ลงมาข้างล่างสิ มากินเนื้อกัน กะ อิน นะ เอ้อ กัน”

นะ เอ้อ! นะ เอ้อ! เสียงของริรุกะเสียดแหลมอย่างน่า

ประหลาด เสียงเรียกขานจากชั้นหนึ่งให้กินเนื้อดังไม่หยุด เธอคง
โก่งคอเรียกอยู่ตรงบันได ขณะเดียวกันก็ได้ยินเสียงของชายที่ไม่ใช่
คิริชิมะพูดอะไรสักอย่างฟังไม่ได้ศัพท์จากในสายโทรศัพท์ด้วย

“ก็ได้”

ฉันเดินลงบันไดนอกอาคาร เมื่อเคาะประตูร้านก็เห็นหน้า
เคื่อมระอาของริคุะผ่านผ้าม่านที่เผยอเปิดออก

“ทำไมไม่ใช้บันไดข้างใน”

“ไม่ชอบ”

รู้สึกใกล้ขีดเกินไป ฉันไม่ชอบเพราะมันเหมือนบ้าน เพราะ
คิริชิมะเป็นผู้ว่าจ้างและเจ้าของบ้าน ฉันไม่ชอบความใกล้ขีดเกินไป

“หืม เหรอ”

ริคุะเบ้าปากแล้วกอดอกด้วยแขนอ้วนขาว ไม่ใช่แค่แขน แต่
ร่างของเธออ้วนท้วนทั้งตัว ผิวเต่งตึงเหมือนลูกโป่งที่ถูกอัดลมจนแน่น
ทั้งที่อากาศช่วงเย็นในเดือนมิถุนายนค่อนข้างหนาว แต่เธอกลับสวม
กางเกงขาสั้นคู่กับเสื้อกล้าม

ฉันไม่รู้ชื่อจริงของเธอ ฉันพบเธอตอนเธอยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์
ในร้านที่ชื่อประหลาดอย่าง *โรงละครแห่งวัยหนุ่มสาว* ซึ่งเป็นสแน็กบาร์
ที่คิริชิมะพาไป

“ริคุะค่า อายุยี่สิบขวบค่า”

ถึงจะรู้สึกว่าเขาแก่เกินวัยยี่สิบ แต่ฉันก็ไม่ได้ทักท้วง ฉันไม่ค่อย
สนใจอายุของคนอื่นเท่าไรนัก

คิริชิมะหรีต่าพริ้มแล้วกระซิบข้างหู “น่ารักใช่ไหมล่ะ” ส่วนริคุะเอง
ขณะที่กำลังต้อนรับลูกค้าคนอื่นก็หาช่วงว่างสั้น ๆ ส่งสายตาเร่าร้อน
ให้คิริชิมะและส่งแววตาเป็นเชิงขู่มาทางฉัน

เมื่อสัปดาห์ก่อน ตอนที่เขาถูกลูกค้าสาวซึ่งมาที่ร้านร่วม ถามว่า “ชอบผู้หญิงแบบไหนคะ” คิริชิมะก็ตอบว่า “ชอบผู้หญิงที่เหมือนลูกบอลหลากสีครับ” ดูเหมือนจะหมายความว่าเขาชอบผู้หญิงที่มีความหลากหลาย ตัวกลมกระโดดเต็งไปมาอย่างร่าเริง เขาคงตอบกลางคิดถึงริรุกะแน่

“หืม เหรอคะ”

ลูกค้าสาวตอบแล้วทำสีหน้าผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด เธอบอกว่าเธอเดินทางไปร้านกาแฟ “สไตล์โบราณและน่ารัก” ทั่วญี่ปุ่นแล้วเขียนแนะนำผ่านบล็อกของตัวเอง

“ร้านที่ชอบ ไม่ว่าจะไกลแค่ไหนฉันก็จะไปเยือนอีกค่ะ” เธอว่า แต่เธอคงไม่มาเยือนที่นี่อีกแล้ว จริงอยู่ว่าร้านร่วม อาจจะเป็นร้านสมัยเก่า แต่ไม่ว่าจะเป็นการตกแต่งภายในหรือรายการอาหารต่างก็ไม่ได้น่ารักน่าชัง สิ่งที่หญิงสาวสนใจคือตัวของคิริชิมะต่างหาก

ดูเหมือนคิริชิมะจะเนื้อหอมเกินคาด คงไม่ผิดแน่เพราะเขาเป็นคนพูดเองว่า เขาอาจมีกลิ่นพิเศษที่ดึงดูดเพศตรงข้ามก็ได้

หลังจากฉันย้ายเข้ามาอาศัยอยู่ที่ชั้นสองของร้านร่วม ริรุกะก็เริ่มโผล่หน้ามาที่นี้แทบทุกวัน

“ก็ฉันอยากสนิทสนมกับมิสึบะจังนี่” เธอว่าแล้วบิดตัวเขินแต่กลับขบขันถึงความมระแวดระวังไม่ให้ฉันกับคิริชิมะเข้าใกล้กันเกินกว่าที่ควรออกมาอย่างเข้มข้น

นอกจากการบริหารร้านกาแฟแล้ว คิริชิมะเริ่มทำ “งาน” ที่เรียกว่าง่าย ๆ ว่าร้านรับจ้างสารพัดเมื่อสองปีก่อนพอดี

เขาเริ่มจ้างฉันเมื่อเดือนมีนาคมที่ผ่านมา ขณะนั้นเป็นฤดูกาลที่ดอกซากุระบานสะพรั่ง แต่เพราะผลกระทบจากเชื้อไวรัสทำให้แทบไม่มี

ใครออกไปชมซากุระ “งาน” ของตัวเองก็หดหายไปด้วยเหมือนกัน

“ฉันอยากให้เธอมาทำงาน ให้ฉัน” คิริชิมะว่าเช่นนั้น เขา ออกเสียงคำว่างาน อย่างเรียบ ๆ และสบาย ๆ ฉันรู้สึกว่ามันคงต่าง จาก “งาน” ที่ฉันเคยทำ เลยเริ่มสนใจ

“โอ้ สวัสดิ์”

คิริชิมะถือกระทะร้อนเดินออกมาจากห้องครัว เล่าให้ฟังว่า ริวกะได้เนื้อราคาแพงมาจากลูกค้าสแน็กบาร์เลยชวนทุกคนมากินด้วยกัน

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์หันมาทางฉันแล้วค้อมศีรษะ ทักทาย ฉันค้อมศีรษะกลับไปโดยไม่พูดอะไร ก่อนจะไปทางเขา “ใครหรอ” แต่ไม่รู้ทำไมถึงไม่มีใครยอมตอบและเอาแต่คุยกันเรื่องเนื้อ พวกเขาคงไม่ได้ยินหรืออาจมีแค่ฉันที่มองเห็นก็ได้

“ฉันไปส่งทาจิมะ เซ็ตสึโกะ มาแล้วนะ”

“อืม”

เขาคงอ่านรายงานผ่านตาแล้ว แต่ฉันก็พูดรายงานเพื่อไว้ด้วย เพื่อความมั่นใจ คิริชิมะพยักหน้ารับด้วยท่าที่ไม่สนใจนัก

ผู้ใช้บริการ “งาน” ของคิริชิมะส่วนมากจะเป็นลูกค้าประจำ ร้านร่วม เป็นเหล่าคนที่ไร้ญาติพี่น้อง หากมีก็ยุ่งกันหัวหมุนหรืออาศัย อยู่แดนไกล

แต่ฉันไม่เคยเห็นคุณเซ็ตสึโกะมาที่ร้านเลย ได้ยินมาว่าลูกสาว ของคุณเซ็ตสึโกะรู้เรื่อง “งาน” มาจากที่ไหนสักแห่งแล้วติดต่อเข้ามา “เธอลองไปคนเดียวดูก่อน” คิริชิมะยื่นแผนที่ให้ ฉันจึงเดินทางเพียง ลำพังไปยังบ้านที่มีเจ้าริชาร์ดขนมปังแบ่งถั่วเหลืองวางประดับไว้

“คุณคิริชิมะ มีมะเขือม่วงหรือเปล่าคะ”

ริวกะกล่าวแทรกบทสนทนาของฉันกับคิริชิมะ

“อืม หัวหอมเองก็มีเป็นกองเลย”

“เฮ้ ไชโย”

ช่วงแรกที่เจอกัน เธอเคยเรียกเขาว่า “ศิริจ้ง” แต่ถือเป็นเรื่องยากหากจะวัดความสนิทสนมจากการเรียกชื่อ ริฐกะเอนตัวแนบศิริชิมะ แล้วเอ่ยเสียงหวาน “รักที่สุด วิเศษไปเลย” ศิริชิมะไม่เขินอายแต่ก็ไม่ได้อึดอ้อมอ้อมใจ เพียงอมยิ้มแล้วก็มอมองริฐกะ ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์อำปากพะงาบๆ มองภาพนั้น

ก่อนหน้านี้อศิริชิมะเคยถามฉันว่า “เธอเกิดตอนฉันอายุมัธยมปลาย ไช้มั้ย” ฉันจึงคิดว่าเขาน่าจะอายุสี่สิบต้นๆ จริงอยู่ว่าริฐกะโกหกว่าเธออายุสี่สิบปี แต่เธอก็ยังดูสาว ไม่ว่าจะอย่างไรเธอกับศิริชิมะก็เป็นคนรักกันจริงๆ สิณะ

เหล่าผู้สูงอายุซึ่งมารวมตัวกันที่ *ร้านรุ่ม* ต่างสรรเสริญด้วยวลีเก๋ว่ารูปลักษณ์ภายนอกของศิริชิมะ โดยเฉพาะผมสีดอกเลา ผิวคล้ำแดด และขนตายาวนั้นเหมือน “ดาราหนุ่มเจ้าสำอางในหนัง” ไม่มีผิด แต่ฉันคิดว่ารูปลักษณ์ภายนอกของเขาเหมือนถูกวาดขึ้นมาด้วยดินสอเข้มระดับสี่ปีเสียมากกว่า เรียกอีกอย่างว่าเป็นคนเข้มข้น ระดับสี่ปีเป็นระดับความเข้มที่หากสัมผัสก็จะเกาะติดนิ้วเลยทีเดียว

เมื่อก่อนปูของศิริชิมะเคยถือครองไร่นาในแถบนี้ทั้งหมด แต่พอเมืองเริ่มพัฒนาพื้นที่ เขาก็ขายที่ดินและภูเขา หรือปล่อยให้เช่าเพื่อเพิ่มความมั่งคั่ง

ปัจจุบันเขาเป็นเจ้าของลานจอดรถหน้าสถานีรถไฟกับอพาร์ทเมนต์สองอาคาร แต่เดิม *ร้านรุ่ม* ก็เป็นเพียงสิ่งที่พ่อของศิริชิมะเริ่มทำเพื่อความบันเทิง พูดได้อีกอย่างว่านับแต่เกิดมาศิริชิมะไม่เคยต้องเดือดร้อนเรื่องเงิน

แม้จะรู้สึกกังวลก็จริง แต่ฉันก็พูดไม่ได้เหมือนกันว่าคุณอย่างฉัน เข้าใจความยากเข็ญ ฉันจำไม่ได้เลยว่าตัวเองในวัยเด็กต้องทนทุกข์ เพราะขาดแคลนเงินทอง ฉันเองก็คงมีความสุขจนยากจะบรรยาย ปัจจุบันฉันไม่ได้มีเงินแต่ก็ไม่ใช้เงินเช่นกัน เลยไม่ใช่เรื่องที่ต้องทนทุกข์ เท้าไร

ฉันเคยผ่านหน้าบ้านของศิริชิมะ เป็นบ้านหลังใหญ่เกินจำเป็น ส่วนที่คิดว่าเป็นโถงทางเข้ากลับเป็นประตูหลัง รั้วสูงจนแทบมองไม่เห็นข้างใน หลายปีก่อนศิริชิมะเคยทำงานอยู่ในบริษัทสักแห่ง แต่พ่อบุญของเขาเสียชีวิต ศิริชิมะก็ได้รับมรดกสืบทอดสังหาริมทรัพย์ และสมบัติทุกอย่างจากพ่อ ปัจจุบันเขาเพียงบริหารร้านร่วม และทำแค่ “งาน” ที่เขามีท่าทางคล้ายกับทำไปเพื่อฆ่าเวลา คงเพราะไม่ได้คิดว่าต้องทำอะไรให้มีชีวิตรอดเป็นแน่

บนกระทะร้อนมีเนื้อ หัวหอม และพริกหวานเรียงกันอยู่ กลิ่นหอมหวานของไขมันละลายกรุ่นไปทั่วร้าน

“มีสีบะ กินข้าวสวยหรือเปล่า”

ศิริชิมะกลับเข้าไปในห้องครัวอีกรอบ เขาเปิดฝามื้อหุงข้าวไฟฟ้าแล้วหันหลังกลับมาถาม

“ไม่เอา”

“เหรอก” เขาพยักหน้ารับแล้วเริ่มตักข้าวใส่ถ้วยสี่เหลี่ยมพูนอ่อน “ไซโย” ริกะส่งเสียงแหลมสูงขณะรับถ้วยข้าว จากนั้นเธอนิ่งหน้า แล้วถาม “กินแค่เนื้ออย่าง ไม่กินกับข้าวสวย จะไม่ตั้งท้องไปหน่อยเหรอก”

“ไม่เหรอก”

“ไม่เห็นต้องเกรงใจเลย”

“ไม่ได้เกรงใจ ถ้าอยากกิน เดี่ยวฉันกินเอง”

นี่เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วนะที่เราคุยเรื่องนี้ พลังตอบอย่างอดทน
อดกลั้นว่า เวลาที่ฉันบอกว่า “ไม่ต้องการ” คือเวลาที่ฉัน “ไม่ต้องการ”
จากใจจริง ฉันอธิบายให้เธอฟังหลายรอบแล้ว คริซิมะก็พอเข้าใจอยู่บ้าง
แต่ดูท่าวิรุจะคงไม่ได้พยายามทำความเข้าใจเลย

“เฮ้ มากิยะคงก็มากินด้วยกันสิ”

“ฮะ ครับ”

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่หน้าเคาน์เตอร์ยื่นขึ้นด้วยท่าทางโล่งใจ เมื่อ
พิจารณาจากการวางตัวและน้ำเสียงแล้วควรเรียกเขาว่าอ่อนวัยจะเหมาะ
กว่าหนุ่ม ชื่อมากิยะสินะ อย่างไรก็ตาม ฉันสบายใจเหลือเกินที่ทุกคน
มองเห็นเขา เค้าน้ำของเขาคุ้นตาเหมือนเคยเห็นที่ไหน แต่ฉันก็คิด
ไม่ออก

“มีสี่ปะ ฉันจะแนะนำให้รู้จักนะ เด็กคนนี้เป็นหลานชายของ
คุณโคยามะ”

คริซิมะแนะนำพลังเทซอสเอบาระ² ลงถ้วยเล็ก

“โคยามะ มากิยะ ครับ อ่า ได้พูดสักที”

เขาเขียนชื่อของตัวเองลงกระดาษทิชชูอย่างบรรจงพลังแนะนำตัว
ดูเหมือนจะเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย

“มีสี่ปะคะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” เขายิ้มจนเห็นฟันทำให้ใบหน้าทับซ้อนกับ
พนักงานร้านสวมเสื้อคลุมสีขาว ฉันพยักหน้ารับ ฉันเคยเห็นเขาที่
ร้านซูชิสายพานโคยามะ ตรงข้ามสถานีรถไฟนั่นเอง เขาคงช่วยกิจการ

² ซอสยี่ห้อหนึ่งของญี่ปุ่นที่เป็นได้ทั้งน้ำจิ้มและหัวเชื่อน้ำซุ๊ป

ของที่บ้านสินะ

“ซูชิก็งับเอาไวคอดิที่นั่นอร่อยมากเลยนะ” ริวกะเริ่ม ก่อนบทธสนทนาจะเปลี่ยนเป็นเรื่องซูชิอยู่ครู่หนึ่ง ปลาทูน่าเออย หอยเม่นเออย ไช้ปลาแซลมอนเออย ซูชิม้วนไส้ปลาทูน่าเออย สลัดม้วนเออย แดงกวม้วนเออย

“ไม่สิ ถ้าพูดถึงซูชิที่นั่นก็ต้องหน้าไช้ม้วนไม่ใช่หรือไง”

“นั่นสินะ ไช้ม้วนก็อร่อยนะคะ”

“แต่ชายไม่ค่อยออกเลยครับ”

மாகิยะขมวดคิ้ว ยกไหล่แล้วทวนถามรอบ ชายไม่ออกเลยครับ ชายไม่ออก ชายไม่ออกเลย

“ที่ไหนก็ชายไม่ค่อยดีเหมือนกันแฮะ”

ศิริชิมะพยักหน้ารับด้วยท่าทางเห็นอกเห็นใจ สแน็กบาร์ที่ริวกะทำงานอยู่ก็หยุดพักกิจการมาโดยตลอด เธอขาดรายได้ ต้องอยู่บ้านเฉยๆ ทั้งวันจนน้ำหนักขึ้น เธอก็หัวเสียวอยู่เหมือนกัน

“นั่นก็ด้วยส่วนหนึ่งครับ แต่เมื่อปีก่อนตั้งแต่ที่มีร้านซูชิมอนมาเปิดใกล้ๆ รายได้ก็แทบจะไม่พอมาดลอด”

เพราะเริ่มพูดถึงชื่อร้านแพรนไชน์ซูชิสายพานขนาดใหญ่ บทธสนทนาเลยเบนไปเรื่อง “ความลำบากของผู้ประกอบการรายย่อย” อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ฉันทิมเบียร์ที่นำออกมาจากตู้เย็นในห้องครัว พลังรอกให้บทธสนทนาเดินทางไปถึงจุดจบ ฉันทคงไม่ถูกเรียกลงมาที่ชั้นหนึ่งเพื่อพูดคุยเรื่องไร้สาระแบบนี้แน่

“แล้วกินะ มิสึบะ คราวหน้าภรรยาของคุณโคยามะจะเข้าโรงพยาบาลใช้มั้ยละ”

ศิริชิมะเข้าเรื่อง มากิยะยกสองมือขึ้นทาบอก คงจะเป็น

ท่าทางแสดงออกถึงความโล่งใจที่บทสนทนาเดินทางไปถึงหัวข้อหลัก ได้เสียที แต่ภาพของเขาเหมือนฟรันซิสโก ซาบิเอร์³ บาทหลวงโรมันคาทอลิกชาวนาวาร์ผู้นำศาสนาคริสต์มาเผยแพร่ที่ประเทศญี่ปุ่น ในหนังสือเรียนไม่มีผิด ฉันมัวแต่นึกถึงตอนที่ถูกรูคูในชั่วโมงประวัติศาสตร์เพราะเอาแต่สนใจผมซึ่งได้ชี้ได้ขี้ไค้ของนักเรียนที่นั่งอยู่ด้านหน้าจนไม่ได้ยินที่ครูเรียกชื่อ ทำให้ไม่ได้ฟังเท่าไร

“มีสี่ปะจ้งนี้ชอบเหม่อแบบนี้ตลอดเลยนะ”

พอฉันบอกว่าไม่ได้ฟังเรื่องที่เขาพูด ริคุเกะก็นิ้วหน้าไม่ชอบใจ ส่วนคิริชิมะทำหน้าลำบากใจ วางมือไว้บนแผ่นหลังคนรักแล้วเริ่มใหม่

“ภรรยาที่ว่า ไม่ใช่คุณแม่ของมากิยะคุงนะ แต่เป็นคุณย่าโคยามะ ชิโฮโกะ ต่างหาก เข้าใจมั๊ย”

“อืม”

“คือว่าโรคประจำตัวของย่าเป็นแบบนี้ แล้วก็แบบนี้” มากิยะว่าฉันไม่เข้าใจอะไรสักนิดเดียว ถึงจะบอกว่าเป็นยากก็เถอะ แต่คุณชิโฮโกะก็เพิ่งอายุได้หกสิบปี “คราวนี้จะต้องเข้ารับการผ่าตัดนั่นกับเข้าไปทำนี้ที่โรงพยาบาลนะครับ”

คุณชิโฮโกะหย่าขาดกับสามี ตอนนี้มีลูกชายเป็นช่างทำหน้าทำหน้าที่บริหารร้าน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือพ่อของมากิยะนั่นเอง แม่ของเขาไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับการบริหารร้านแม้แต่นิดเดียว เธอทำงานอยู่ในแผนกศัลยกรรมผู้ป่วยนอกของโรงพยาบาลมาเอะจิมะซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่คุณชิโฮโกะจะเข้ารับการรักษาในคราวนี้

“พูดอีกอย่างคือทุกคนในครอบครัวนอกจากผมทำงานกันหมดครับ”

³ Francisco Pizarro (ค.ศ. 1478 - 1541)

แน่นอนว่าทุกคนลงมติดันให้หลานชายซึ่งเป็นนักศึกษา มหาวิทยาลัยอยู่เฝ้าไข้ยาที่โรงพยาบาล แต่คุณชิโฮโกะกลับค้ำคานหัวชนฝา

“ทำไมล่ะ”

ริรุกะคืบเนื้อวางลงบนจานของมาากิยะก่อนคืบวางลงบนจานของฉัน โดยเมินเฉยต่อคำที่ฉันบอกว่าจะไม่เอา

“อย่าบอกว่าผมเป็นคนสะเพร่าครับ” มาากิยะว่าแล้วคืบเนื้อเข้าปาก “ร้อนจัง” เขานิวหน้า ฉันเห็นด้วยกับคุณชิโฮโกะ สะเพร่าจริงด้วย

“ก็เลยต้องไหว้วานคุณศิริทิมะนะครับ”

ฉันเคยเห็นคุณชิโฮโกะที่ร้านซูชิสายพานหลายหน เธอถือขวดเปียร์ด้วยท่าทางคล่องแคล่วและคิดเงินด้วยความรวดเร็ว

“อย่าบอกว่าถ้าเป็นคนที่ยจ่ายเงินจ้างมาก็ไหว้วานได้อย่างไม่ต้องเกรงอกเกรงใจ อีกอย่างก็น่าจะบ่นได้ด้วย ก็เลยตั้งใจว่าจะจ้างคนของร้านร่วม นะครับ”

ฉันไม่เคยคุยกับคุณชิโฮโกะ แต่เมื่อฟังจากประโยคที่กล่าวมา เธอคงเป็นผู้หญิงที่มีความคิดสมเหตุสมผล ไปรับไปส่งที่โรงพยาบาลไปเยี่ยมระหว่างเข้าพักรักษาตัว บางทีงานที่ว่าก็คือการขอให้แสร้งทำตัวเป็นครอบครัวจอมปลอม แน่แน่นอนว่าฉันเข้ากับผู้คนที่เรียกเรื่องการจ้างงานเชิงอารมณ์แบบนี้ไม่ได้สักนิด แต่ดูเหมือนกับคุณชิโฮโกะจะไม่ต้องกังวลเรื่องนี้

โรงพยาบาลมาอะจิมะห้ามญาติเข้าเยี่ยมผู้ป่วยมาตั้งแต่เดือนเมษายนที่ผ่านมา แต่กฎที่ว่าก็คลายความเข้มงวดไปส่วนหนึ่งในเดือนมิถุนายน โดยมีข้อกำหนดว่าเข้าเยี่ยมได้เพียงสามสิบนาทีและต้อง

เป็นคนที่มียุมากกว่าสิบห้าปี ต้องวัดอุณหภูมิร่างกายและติดสติ๊กเกอร์ 'ได้รับอนุญาต' ไว้ที่อกเสื้อ

ส่วนเรื่องการดูแลคุณซิโอะโกะ ฉันเพียงแค่นำของฝากกับอาหารไปส่งและนำเสื้อผ้าที่ต้องซักกลับมา ที่เหลือก็แค่เดินทางไปรับเธอในวันที่ออกจากโรงพยาบาลก็พอ

พูดตามจริง “งาน” ไม่ใช่เรื่องสนุก ไหนจะต้องยอมฟังเรื่องส่วนตัวที่ยาวไม่รู้จบ แถมยังเคยถูกถ่มน้ำลายใส่ด้วย น่าเสียดายที่มีคนซึ่งคิดว่า “หากจ่ายเงินจะทำอะไรก็ได้” อยู่ไม่น้อย

ริคุกะทำท่าจะคืบเนื้อมาวางบนจานฉันอีก ฉันจึงรีบดึงจานเข้าหาตัว

“พอแล้ว”

“แต่เธอยังไม่ได้กินเลยนะ”

“ถ้าเอาแต่ตี๋มเปียร์ ไม่ยอมกินข้าวแบบนี้เดี๋ยวก็ตายหรอก” ริคุกะทำแก้มป่องอย่างไม่พอใจ

“ฉันกินอยู่”

เธอเดินอ้อมมาด้านข้างแล้วเอาแขนของเธอมาเทียบกับแขนของฉัน “แขนของเธอเล็กกว่าฉันตั้งครึ่งหนึ่ง น่าโมโหซะมัด อ้าหงุดหงิดซะมัด อะไรของเธอเนี่ย มีสี่ปะจ้ง” ริคุกะโกรธจัดจนลมแทบออกหู

“ผู้ชายที่คิดว่าผู้หญิงอวบน่ารักและดูแลแข็งแรงมีเสน่ห์ก็มีอยู่เยอะนะครับ”

มาก็ยะสอดขึ้นมา คนที่คิดว่าผู้หญิงอวบน่ารักและดูแลแข็งแรงมีเสน่ห์คงเป็นมาก็ยะเองสินะ ถ้าอย่างนั้นแทนที่จะพูดว่า “ผู้ชาย” พูดว่า “ผม” เสียก็สิ้นเรื่อง ไม่เห็นจำเป็นต้องกล่าวให้ประธานของ

ประโยคเป็นแบบเหมารวมเสียหน่อย

“เอาเถอะ ประธานของประโยคจะยังงี้ก็ช่าง”

“ประธานหรือครับ...”

ดูเหมือนสมองของมากิยะจะตามไม่ทันจนทำได้เพียงแค่
เหม่อมองหน้าฉัน

“จะให้ฉันอ่านหรือผอมตามรสนิยมของคนอื่นก็ใช่เรื่อง ก็มันเป็น
ร่างกายของฉันนี่” ฉันเสริม มากิยะทำไหล่ตก

“ขอโทษครับ”

“ไม่จำเป็นต้องขอโทษหรอก ฉันแค่พูดเรื่องที่ฉันคิดเหมือนที่นาย
พูดเรื่องที่นายคิดนั่นล่ะ”

“ไม่ต้องไปสนใจหรอก เธอเป็นคนแบบนี้แหละ” คิริชิมะตบไหล่
มากิยะ

“หรือครับ”

“อืม ไซม์ยี้ มีสี่ปะ”

ฉันพยักหน้าทีหนึ่งให้มากิยะที่ซัดตามองอย่างหวาด ๆ กับ
คิริชิมะที่หันมาขอความเห็น

“ผมคิดว่าทำให้คุณโกรธเสียอีก”

ดูเหมือนจะไม่ใช่แค่สะเพร่า แต่ใจเสาะเสียด้วย “ไม่โกรธจริง
หรือครับ ไม่เป็นอะไรแน่นอนครับ” เขาถามย้ำหลายทีจนฉันเริ่มรำคาญ
จึงเอาแต่พยักหน้ารับโดยไม่พูดอะไร

เมื่อเหลือบมองลงด้านล่างก็เห็นพริกหวานที่วางได้ทีกับเนื้อ
ที่ย่างสุกแล้ววางอยู่บนจาน

ริวกะแสะยะยิ้มราวกับจะบอกว่า “ฉันอุตส่าห์ทำให้นะ” ฉันรอ
จนมันเย็นลงแล้วยอมพ่ายแพ้ด้วยการยัดเข้าปาก กลืนลงคอ เนื้อ

ติดมันคาอยู่ระหว่างทางเดินอาหาร การกลืนเข้าไปทำได้ยากยิ่ง

“ใช่แล้ว แบบนั้นแหละ ต้องกินให้เยอะๆ นะ”

ริวกะมองฉันด้วยท่าทางพอกพอกใจก่อนยัดข้าวก้อนใหญ่เข้าปากจนแก้มป่องแล้วขยับกรามเคี้ยวเป็นจังหวะ

“ปกติกินอะไรบ้างเธอครับ”

மாகิยะพยายามเริ่มบทสนทนากับฉันด้วยท่าทางกล้า ๆ กลัว ๆ อย่างเห็นได้ชัด เขาอาจคิดว่าเพราะฉันคือคนที่เขาจะให้वानให้ดูแล่าจึงต้องทำตัวให้น่าประทับใจเข้าไว้ก็ได้ แต่ในความเป็นจริง ฉันคิดว่าต่อให้ผู้ว่าจ้างจะไร้มารยาทแค่ไหนก็ไม่ส่งผลกระทบต่อการทำงานของฉันหรอก

“บิสกิตยี่ห้อบิสโก้”

“นั่นมันขนมไม่ใช่เธอครับ”

ฉันเลิกกินอาหารอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องราวก่อนลาออกจากงานไม่นาน ฉันพยายามที่จะไม่กินเป็นการลงโทษตัวเอง

“ขอบคุณสำหรับอาหารค่ะ”

มีอาหารจบแล้ว เนื้อหางานก็ได้รับทราบเรียบร้อยแล้ว ฉันก็แค่อยากกลับห้องของตัวเอง แต่மாகิยะกลับทำท่าที่ตกอกตกใจ “เอ๊ะ ทำไมจู่ ๆ ถึงจะกลับขึ้นห้องล่ะครับ นี่คุณโกรธจริง ๆ ใช่มั้ย”

“ไม่ใช่ มีสี่บะเป็นคนแบบนี้แหละ”

ฉันหันหลังเดินออกจากร้านขณะที่ศิริชิมะอธิบายด้วยท่าทางเหนื่อยหน่าย ดูเหมือนฝนจะยังตกลงมาไม่ขาดสายทำให้แสงไฟของจักรยานที่แล่นผ่านส่องเลือนรางอยู่บนพื้นถนนลาดยางเปียกแฉะ

ฉันลาออกจากบริษัทประกันภัยเมื่อเดือนมีนาคมที่ผ่านมาเป็นงานธุรการบัญชี อพาร์ทเมนต์เก่าใกล้บริษัทที่เคยเช่าอยู่ถูก

รือถอนไปเมื่อปีก่อน ที่อยู่อาศัยใหม่ที่ฉันเลือกคือชั้นสองของ *ร้านรุ่ม* นี้เอง

“เป็นอาคารที่ประหลาดเอากการเสียวนะ ถึงจะมีห้องน้ำสำเร็จรูป ก็เถอะ แต่ห้องครัวมัน...อ๊ะ เธอไม่ทำอาหารหรอ ไม่ทำเลยหรอ อ๊ะหรอ ถ้างั้นก็ดี ยังไงเสียค่าเช่าที่นี้ก็ถูก ชั้นหนึ่งเป็นร้านกาแฟ ถ้าอยากดื่มกาแฟก็ลงไปดื่มได้ทันทีด้วย”

“แถมยังใกล้กับที่นี้อีกนะ” คุณโอเสะกล่าวเช่นนั้นแล้วพาฉันเดินเท้าไม่กี่นาทีจาก *สำนักงานจัดหาที่อยู่โอเสะ* มาที่ *ร้านรุ่ม* ที่ฉันเลือกเดินผ่านสำนักงานจัดหาที่อยู่ขนาดใหญ่ใหม่เอี่ยมที่ตั้งอยู่หน้าสถานีรถไฟแล้วเข้า *สำนักงานจัดหาที่อยู่โอเสะ* ซึ่งตั้งอยู่ในอาคารเก่า มีตลกรุ่นมีเกอวัลย์ล้อมพันแบบนี้ ก็เพราะคิดว่าสำนักงานแห่งนี้คงมีที่อยู่ให้เลือกสรรไม่มาก สำหรับฉัน การเลือกบางสิ่งจากตัวเลือกมากมายต้องใช้กำลังมากโข ภายใน *สำนักงานจัดหาที่อยู่โอเสะ* ทั้งเก่าและคับแคบตามที่คาดเดาได้ แต่เก็บกวาดอย่างเป็นระเบียบ คุณลุงหน้ากลมเดินออกมาและอธิบายข้อมูลที่ฉันไม่ได้ถามอย่างเรื่องการที่เขารับบริหารที่นี่คนเดียว

ไม่ว่าจะเป็นวันที่ไปดูสถานที่หรือวันที่เซ็นสัญญา คุณโอเสะก็ชวนฉันไปที่ *ร้านรุ่ม* วันที่ฉันย้ายกล่องกระดาษลังเข้าห้อง เขาก็ตามดูมองเห็นฉันแล้วเชิญไปเลี้ยงกาแฟและแซนวิชที่ *ร้านรุ่ม* อีกเช่นกัน โดยอ้างว่าเป็น “การฉลองขึ้นบ้านใหม่” ฉันไม่เคยคุยกับเขาเป็นจริงเป็นจัง เพียงแค่เรื่องจำพวกสภาพอากาศหรือเบสบอลเท่านั้น

ฉันนึกถึงเรื่องเขาพาลงกลับเข้าห้องแล้วนอนกลิ้งบนเสื่อท่าตามิ หากพบหน้าเจ้าของบ้านอย่างคริทิมะฉันก็จะเอ่ยทักทาย แต่แทบไม่เคยคุยกัน แถมฉันยังไม่เคยไปที่ *ร้านรุ่ม* คนเดียวด้วย เพราะ

คิดว่าคือร้านที่มีแต่คนแก่มารวมตัวกัน

วันนั้นเป็นวันที่เมฆครึ้มฟ้า ฉันยังจำได้เรื่องที่พยากรณ์อากาศบอกว่า “อาจมีฝนหรือหิมะตก” ฉันคิดว่า “อย่าเชียวนะ” ตอนที่เดินผ่านหน้าสำนักงานจัดหาที่อยู่โอเสะ แล้วเห็นแผ่นกระดาษเขียนว่า ‘อยู่ระหว่างการไว้ทุกข์’ แปะไว้ตรงทางเข้า เมื่อโผล่หน้าไปที่ร้านรุ่มก็ได้ทราบข่าวว่าคุณโอเสะเสียชีวิตแล้ว

เล่ากันว่าเขาเมาจนตกจากสะพานลอย แต่ดูเหมือนจะมีคนเห็นเขาป็นขำมราวกันออกไปเอง

“จดหมายลาตายล่ะคะ”

เสียงของฉันก้องดังคล้ายเสียงคนอื่น นั่นอาจเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันพูดคำว่าจดหมายลาตายก็ได้

“เหมือนจะไม่มีนะ”

ศิริชิมะอธิบาย วางถ้วยกาแฟสองถ้วยลงบนโต๊ะ

ฉันนึกเรื่องผีที่เคยฟังตอนเด็กขึ้นมาได้ เป็นเรื่องที่พนักงานเสิร์ฟน้ำสี่แก้วให้ลูกค้าสามคนที่เข้าไปในร้านอาหาร จำได้ว่าเป็นเนื้อหาทำนองวิญญาณติดตามหนึ่งในลูกค้าสามคนมาด้วย แต่ฉันจำไม่ได้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้นกับทั้งสามคนหรือเกิดอะไรขึ้นกับวิญญาณที่ว่าในตอนท้าย

คุณโอเสะจะอยู่ที่นี้หรือเปล่านั้น ฉันเข้มนมองที่นั่งว่างเปล่าตรงหน้า แต่ก็ไร้ความกระจ่างใดผุดขึ้นมาในหัว

“คุณโอเสะ ทำไมล่ะคะ”

ฉันลองเริ่มบทสนทนา แต่แล้วก็ไปต่อไม่ไหว ฉันไม่เชื่อเรื่องวิญญาณ ฉันไม่อาจแกล้งแสดงการพูดคุยกับสิ่งที่มองไม่เห็นได้ ฉันทำสิ่งที่เหมือนการแสดงไม่ได้

ไว้จดหมายลาตาย ถึงคุณโอเสะจะมีหนี้สิน แต่ก็ยังเป็นเงินเพื่อการลงทุนของบริษัท แถมเขายังไม่มีท่าทางลำบากเรื่องการหาเงิน สภาพคล่องของบริษัทก็ไม่ได้ย่ำแย่ ลูกของเขาก็เติบโตเป็นผู้ใหญ่และมีครอบครัวเป็นของตัวเอง ความสัมพันธ์กับภรรยาที่ราบรื่น ถึงจะมีแม่ที่นอนป่วยติดเตียงอยู่บ้าน แต่ก็ได้ยินมาว่าเขาพร้อมแรงร่วมใจกับภรรยา ดูแลได้อย่างไม่เคยตกหล่น

“ความตายอยู่ข้างกายเสมอ”

ศิริชิมะกล่าว “อยู่ข้างกายเสมอเหมือนกับรวงน้ำข้างทางเดิน บางที่เราอาจเดินตกลงไปอย่างไม่ทันระวัง”

“เหรอะคะ”

เจ้าของร้านร่วม ส่งเสียงไม่มีใครเป็นการยืนยัน แต่ก็ไม่ใช่การปฏิเสธก่อนเอียงคอสงสัย “เธอไม่ร้องไห้เลยสักนิด ทั้งที่คุณโอเสะตายไปทั้งคน”

“ไม่คะ”

ความสัมพันธ์ระหว่างฉันกับคุณโอเสะไม่ได้ลึกซึ้งหรือยาวนานถึงขนาดที่จะร้องไห้หรือคิดเสียใจว่า “เราอาจทำอะไรสักอย่างได้” แทนที่จะเรียกว่าไม่ร้องไห้ จะเหมาะกว่าหากบอกว่าร้องไห้ไม่ได้ ฉันอธิบายเช่นนั้น ศิริชิมะอมยิ้ม “งั้นก็ดี”

“ดียังไงเหรอะคะ”

“ความเศร้าเกินจำเป็นคือภาระหนักอึ้งของชีวิต ถึงว่าดีใจ”

หากเป็นแม่คงก่นด่าฉัน เธอมักทำให้เมื่อคนรู้จักจากไปเสมอ เพราะแม่คิดว่านั่นคือมนุษยธรรมที่ถูกต้อง ควร ต่อให้ไม่เศร้าจริง เธอก็คงบีบคั้นน้ำตาทำให้ออกมาจนได้ ขณะเดียวกันก็ก่นด่าว่าฉันเป็นลูกสาวผู้แสนเย็นชา

“ฉันไม่ร้องไห้ แต่เหงานะคะที่จะไม่ได้พบคุณโอเสะอีกแล้ว”

เจ้าของร้านยิ้มหนีบถาดสีเงินไว้ข้างตัวแล้วพึมพำ “นั่นสินะ”

“แต่คิดถึงในบางทีว่าเคยมีคุณลุงสำนักงานจัดหาที่อยู่มาดื่มกาแฟร่วมกันก็พอแล้ว”

ฉันก้มลงมองถ้วยกาแฟที่อยู่ตรงหน้าอีกรอบ

จำได้ว่าคราวแรกที่เขาพาฉันมาที่นี่ คุณโอเสะห้ามฉันสั่งกาแฟเย็น

“ไม่ได้นะ ถ้าดื่มแต่ของเย็นๆ เดี่ยวอวัยวะภายในก็เหนื่อยกันหมดพอดี”

คุณโอเสะว่าแล้วเปลี่ยนกาแฟเย็นของฉันเป็นกาแฟร้อน คุณโอเสะคือคนที่เป็นห่วงอวัยวะภายในของฉันซึ่งเป็นคนแปลกหน้าที่จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าพูดคุยเรื่องอะไรกับเขาอย่างเป็นจริงเป็นจัง เขาคือคนที่มอบกาแฟและแซนวิชให้เป็นของขวัญอวยพรการขึ้นบ้านใหม่ถึงจะไม่ใช่ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งหรือยาวนาน แต่ฉันก็เลือกที่จะจดจำมันตลอดไป

ฉันดื่มกาแฟหนึ่งอีก มันยังอุ่นอยู่เล็กน้อย คิริชิมะยกกาแฟที่วางอยู่ตรงข้ามฉันขึ้นแล้วเริ่มกระดกดื่มดังอีก ๆ

“ไม่ใช่ของคุณโอเสะหรือหะ”

“ก็บอกแล้วไงว่าคุณโอเสะตายไปแล้ว”

“ก็จริง...”

ฉันเข้าใจผิดไปเองว่ามันคือของเซ่นไหว้

“คนตายดื่มกาแฟไม่ได้หรอกนะ”

เสียงหัวเราะของคิริชิมะเป็ยกขึ้น ฉันเข้าใจได้ทันทีว่าชายผู้นี้กำลังเศร้า ไม่ใช่การ “เข้าใจ” ที่หมายความว่าฉันเข้าใจความรู้สึกของเขา

แต่เป็นการเข้าใจที่หมายความว่าฉันเข้าใจว่าเขาเศร้า

หลังเหตุการณ์การลาออกจากบริษัทของโฮชิซากิคุงซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของฉัน (สำหรับฉัน มันคือเหตุการณ์) ฉันก็ลาออกทันที ฉันบอกเหตุผลว่าลาออกด้วยเรื่องส่วนตัว ในใบลาออกก็เขียนว่าเหตุผลส่วนตัวเช่นกัน

มันเป็นช่วงเวลาที่มีความรู้สึกที่ฉันอาจไม่เหมาะกับที่ที่ทับถมกันคล้ายกับกองซุง ตอนที่กองซุงนั้นสั่นคลอนแล้วร่วงหล่น นิ้วมือของฉันก็ขยับไปบนหน้าจอสมาร์ทโฟนค้นหา 'วิธีเขียนใบลาออก' เรียบร้อยแล้ว

ตอนนั้นฉันไม่ได้พบกับศิริชิมะอยู่พักใหญ่ เพราะเขามักชวนป้าย 'ปิด' ไว้หน้าร้านเสมอ นั่นคือเรื่องที่เกิดปลายเดือนมีนาคม

สังคมอยู่ในสภาวะตึงเครียด แต่ฉันที่กลายเป็นคนว่างงานกลับนั่งตีพิมพ์อยู่ในสวนสาธารณะร้างคนพลางคิดถึงเรื่องของโฮชิซากิคุง เขาจะสบายดีหรือเปล่านะ ถ้าสบายดีก็คงดี อะไรเพื่อนั้น ฉันไม่รู้ช่องทางที่จะติดต่อเขาเลยถามเจ้าตัวไม่ได้ว่าสบายดีหรือเปล่า

ตอนที่ฉันกำลังเมาและเหม่อได้ที่ก็ได้ยินเสียงทักทายดังมาจากด้านหลัง "สวัสดี" กว่าฉันจะคิดออกว่าชายสวมเสื้อผ้าสไต้ลส์าดินด้วยเสื้อลายประหลาดปลดกระดุมสามเม็ดบนคือศิริชิมะก็ใช้เวลามากโข

"นมหมด เลยกออกไปซื้อมา" เขาว่า ศิริชิมะถือถุงพลาสติกสีขาวอยู่ในมือ เขายกกระป๋องเบียร์ที่ฉันวางไว้บนม้ายาวขึ้น

"ถ้าจะดื่มเหล้า ไปดื่มที่ร้านฉันมั๊ย"

"ตอนนี้ร้านปิดไม่ใช่หรอ"

"ก็แค่ปิดเป็นพิธี"

ศิริชิมะกล่าวเป็นทำนองเพลง “ช่วงเวลาชีวิตก็มีบ้างที่ร่างกาย
โหยหาสุรา” แล้วพาฉันไปที่ร้านรุ่ม ซึ่งไม่ได้ไปมานาน “ซ้าจ้ง ฮิราคุจัง”
ลูกค้าชราขาประจำที่นั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์กล่าวอย่างไม่พอใจ

“เขาไม่มีที่ไปนะ”

ศิริชิมะกระซิบบอก ฉันเข้มนมมองลูกค้าชราที่ดื่มกาแฟลาเต้
อยู่ตรงที่นั่งหน้าเคาน์เตอร์ ลูกค้าชราเดินมาที่โต๊ะของฉันแล้วมอบ
เวเฟอร์ญี่ปุ่นสอดไส้ถั่วแดงชิ้นเล็กให้ คำว่า “เหยื่อล่อ” ผุดขึ้นมา
ในหัว แต่เขาก็ไม่เข้ามาใกล้เกินกว่าหนึ่งเมตร “การเว้นระยะห่างทาง
สังคมนะ” เขาพูดซ้ำ ๆ

ความเศร้าเกินจำเป็นคือภาระหนักอึ้งของชีวิต นับจากนี้ไป
ฉันอาจนึกถึงคำนี้ขึ้นมาบ้างครั้งไม่ถ้วนก็ได้ ฉันครุ่นคิดพลางดื่มเบียร์
คู่กับเวเฟอร์ญี่ปุ่นสอดไส้ถั่วแดงซึ่งเป็นการจับคู่ที่ชวนให้อาเจียนดีทีเดียว

“อย่าบอกนะว่าเธอถูกไล่ออกจากบริษัท ช่วงนี้เอาแต่เก็บตัว
อยู่ที่ชั้นสองตลอดเลย”

ศิริชิมะยื่นข้างฉันที่เริ่มเมาและเหม่อลอย ก่อนฉันจะอธิบาย
ให้ฟังว่า “คนใหญ่คนโต” ในบริษัทมีแต่คุณลุง และเหล่าคุณลุงก็
ตัดสินใจว่าคนที่ “ประเมินสถานการณ์และเคลื่อนไหวได้” คือ “คนฉลาด”
“คนทำงานเก่ง” ส่วนฉันไม่ได้จัดอยู่ในคนประเภทที่ว่า

“ฉันลาออกแล้วค่ะ”

“โอ้ พอดีเลย”

ศิริชิมะกระแอมไอแล้วเสนอด้วยสีหน้าจริงจัง “ถ้าไม่มีอะไรทำ
สนใจทำ ‘งาน’ หรือเปล่า”

“จะให้อธิบายว่า ‘งาน’ คืออะไรก็ยากเอาการอยู่” เขาว่า แต่
งานที่ศิริชิมะเสนอมา หากพุดง่าย ๆ ก็แบ่งออกได้เป็นสามแบบ ไม่มี

อะไรยากเลยแม้แต่ชนิดเดียว ช่างเป็นผู้ชายที่พูดจาเกินจริงเหลือเกิน
ฉันคิด

แบบแรกคือการรับส่งผู้สูงอายุที่เดินทางไปและกลับโรงพยาบาล
เองไม่ได้ แบบที่สองคือการเป็นตัวแทนเยี่ยมไข้ เป็นการไปเยี่ยม
ญาติสนิทมิตรสหายในกรณีที่ว่าจ้างงานยุ่ง แบบที่สามคือการทำงาน
จีปาตะที่ผูกพวงมากับสองแบบแรก

ดูเหมือนแต่เดิมจะเริ่มมาจากการดูแลชายชราไร้ญาติที่มาก
ใช้บริการร้านกาแฟ ตอนออกจากโรงพยาบาล ชายชราต้องการมอบ
ค่าตอบแทนให้ศิริชิมะ ตอนแรกเขาปฏิเสธ แต่แล้วก็เปลี่ยนความคิด
เป็นว่า “บางคนก็สบายใจกว่าถ้าได้จ่ายเงินค่าตอบแทน” นั่นคือ
จุดเริ่มต้นของ “งาน” ค่าเล่าลือจากชายชราทำให้หลังจากนั้นมีการ
ไหว้วานเรื่องคล้ายกันเพิ่มมากขึ้น สรุปลงแล้วมันคือร้านรับจ้างสารพัด
สำหรับผู้สูงอายุ เพราะเมื่อแก่ตัวไป ส่วนใดส่วนหนึ่งในร่างกายก็จะ
ทรุดโทรม ทำให้ต้องมีกรไปรับไปส่งที่โรงพยาบาลเพิ่มขึ้นอย่าง
หลีกเลี่ยงไม่ได้

“ตอนนี้คนไม่พอนะ”

ฉันรับฟังข้อเสนอของศิริชิมะอย่างตั้งอกตั้งใจหลังย้ายจากโต๊ะ
ไปนั่งหน้าเคาน์เตอร์

“ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจ้างผู้หญิง”

“ทำไมล่ะ”

“จะอายุเท่าไร? ผู้หญิงก็คือผู้หญิงไซ้มีัยล่ะ”

“ตอนที่หญิงชราต้องการให้อีกฝ่ายช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าหรือว่า
ฝากให้เอาเสื้อผ้าที่ต้องซักกลับบ้าน คิดว่าเธอจะอยากไหว้วานผู้หญิง
หรือผู้ชายล่ะ” เขาถาม

“อ้อ” ฉันพยักหน้ารับ

“ฉันจะลดค่าเช่าบ้านให้ ถือซะว่าเป็นเงินช่วยเหลือจากการทำงาน”

ใช้ว่าฉันจะตกลงทำงานเพราะเรื่องค่าเช่าบ้านเสียเมื่อไร แต่ฉันก็ตัดสินใจเริ่ม “งาน” ของเขา

ตอนนั้นศิริชิมะไม่ได้ถามเหตุผลที่ฉันลาออกจากบริษัท และฉันเองก็ไม่มั่นใจว่าจะอธิบายให้ฟังได้เข้าใจนัก จึงโล่งใจที่เขาไม่ถามโยชิซากิคุงซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานอาจเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ฉันลาออกก็ได้ แต่นั่นก็ไม่ใช่เหตุผลเดียว

“ทำไมถึงไม่จ้างริคุกะล่ะ”

ฉันเคยถามอยู่หนหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนจะทำให้ศิริชิมะตกอกตกใจเอาการ “ไม่ได้” เขาว่าแล้วโบกมือตรงหน้าก่อนโค้งคอโอบนตัวโยน

“ฉันจะให้เด็กสาวอ่อนโยนเกินไปแบบเธอคนนั้นดูแลคนป่วยไม่ได้หรอกนะ”

ดูเหมือนเขาจะเป็นห่วงสภาพจิตใจของริคุกะ ผู้ซึ่งไม่ว่าจะพูดคุยกับใครก็มักกล่าวว่า “เข้าใจดีเลยคะ” และมีความรู้สึกร่วมกับคนอื่นได้ดีจนน่าประหลาด แต่มันยังต่อม่น้ำตาตื้นพร้อมจะแตกทันทีที่เริ่มทำงาน

“แต่เธอดูทำจะเหมาะ”

ฉันไม่มีความรู้สึกร่วมกับคนอื่น ไม่เข้าใจความรู้สึกใคร ฉันเป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ศิริชิมะคือคนแรกที่ยอมรับว่ามันเป็น “เรื่องที่ดี”

ดูเหมือนด้านนอกฝนจะเริ่มตกอีกแล้ว ฉันเปิดหน้าต่าง สายฝนที่สาดซัดในความมืดดูคล้ายกับเข็มสีเงิน บางคราวก็ส่องสว่าง เชื่อม

ปากฟ้ากับแผ่นดินเข้าด้วยกัน

ฉันได้ยินเสียงฝนสาดซ่า

“ลูกเกิดมาในคืนฝนตก เป็นคืนที่ฝนโปรยปราย เป็นคืนอบอุ่น
ที่แสนวิเศษคล้ายกับโลกทั้งใบถูกห่อหุ้มอย่างอ่อนโยนด้วยผ้าผืนหนึ่ง”

เมื่อนึกถึงใบหน้าเคลิ้มผื่นของแม่ที่บอกเล่าโดยนำสองมือขึ้น
ประสานกันตรงอกคล้ายสวดภาวนาต่อพระผู้เป็นเจ้า ก็ทำให้มवल
หนาหนักกดทับท้องของฉัน

“หมาม้าเลยตั้งชื่อลูกว่าอามาเนะที่แปลว่าสุนัขเลี้ยงแห่งสายฝน
ไงล่ะ”

วันต่อมาหลังจากแม่เล่าที่มาของชื่อให้ฟัง ฉันก็เที่ยวไหว่วาน
เพื่อนทุกคนว่า “ช่วยเรียกฉันด้วยนามสกุลที” จะตอนนั้นหรือตอนนี้
ชื่อที่เต็มไปด้วยความรู้สึกของแม่ก็เป็นเพียงแค่อีเมลล์ของเท่านั้น

ฉันแสร้งทำเป็นไม่รู้รู้สึกถึงแรงสั่นของสมาร์ตโฟนที่วางอยู่บน
เสื่อทาทามิ เพียงเพ่งสมาธิไปยังการมองสายฝน ไม่ใช่ผืนผ้าอ่อนโยน
ไม่เห็นจะอบอุ่น สายฝนเป็นเพียงสายฝน นั่นคือข้อดีของสายฝน